

[Grøgersen.]

store Befolkningkredse, der er holdt uden for Kunsten, gennem Film og Radio nu har faaet Adgang til Kulturens Verden. Man skulde saa tro, at denne Adgang skulde gøres saa let og smertefri for Folket med de smaa Indkomster som muligt. Men nej, vi har en høj Forlystelsesskat. Kulturudviklingen betegnes skatteteknisk som Forlystelse; det vilde jo ikke lyde saa godt, hvis man sagde, at vi har en 40 pCt. Kulturskat. Vi har altsaa i Forvejen en høj Skat paa Adgangen til Biograferne, og nu skal Biograferne desuden til at bære andre uvedkommende Ting ved Oprettelsen af denne Fond.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen konstaterer ganske vist en Ulighed i, at Biografteatrene skal betale Forlystelsesskat, hvorimod Restauranterne med Optræden og Dans, ja, endog med Revyforestillinger, ingen Skat skal betale. Ikke saadan, at det ærede Medlem ønsker Kulturskatten paa Folkets Teater slettet. Nej, han anser ikke en almindelig Nedsættelse af denne for paakrævet, men han henleder Opmærksomheden paa, at Restauranterne er fri, og han spørger; om Ministeren ikke kan tænke sig en Ændring heri, og det kan Ministeren sikkert, hvis ikke Justitsministeren saa nok Finansministeren. Men havde det nu ikke været rigtigere at skabe Lighed ved en almindelig Nedsættelse af Kulturskatten og dermed Lettelse af Adgangen til Folkets Teater?

Vi fra vor Side vil gerne støtte Biografteatrene, støtte Folkets Teater, men ikke med Tilskud eller med Skat, men med Skattelettelse. Vi kan ikke medvirke til Gennemførelsen af et Lovforslag af denne Karakter, og vi haaber oprigtigt, at dets friheds-, ligheds- og kulturfjendtlige Islæt maa være fjernet, inden vi faar det at se igen.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker de tre ærede Ordførere, der har støttet dette Lovforslag, derunder ikke mindst Ordføreren for det radikale Parti, det ærede Medlem Hr. Steen. Jeg ser ganske vist i Pressen, endda i forskellige Lejre, at jeg netop ingen Grund har til takke nævnte ærede Medlem, men indtil videre tillader jeg mig alligevel at gøre dette, idet jeg yderligere tør gaa ud fra, at de paagældende Referaters eller Overskrifters Ejendommelighed skyldes andre Fejl end Mangel paa Opfattelsesevne.

I øvrigt har Kritikken, særligt ogsaa fra Det konservative Folkeparti og Venstre, gaet paa den Melodi, at dette Lovforslag

tilsigtede at gøre Justitsministeren til Diktator, at ensrette Filmen, at centralisere dette Erhverv, og de mindre nøjeregnende blandt Kritikerne tilføjer naturligvis: at ensrette med det særlige Formaals at kunne udele saa mange Ben som muligt til nære Venner og Partifæller. Disse uhyggelige Formaals har gjort ogsaa ærede Ordførere i denne Sal saa bekymrede paa den danske Film og den fælles Kulturs Vegne, at de, hvis dette Lovforslag gennemføres, lader, som om de foretrækker fri Næring fremfor Bevillingssystemet.

Jeg maa tilstaa, at jeg paa Forhaand troede, at man var færdig med denne principielle Diskussion om fri Næring eller Bevillingssystem. Jeg ved jo nok, at enkelte Blade, derunder „Politiken“, altid kæmper voldsomt for fri Næring, men jeg har ikke tillagt denne Kamp nogen praktisk Betydning, al den Stund der aldrig har været Tale om at gennemføre dette i de meget lange Perioder, da en nær til „Politiken“ knyttet Justitsminister havde dette Forretningsomraade. Derfor har jeg ganske set bort fra Betydningen af denne Kritik. Men da jeg i øvrigt altid har været en varm Tilhænger af Sandheden, uanset om det nytter noget at tilbede den i det enkelte Tilfælde, vil jeg alligevel nu ved en Gennemgang af Lovforslaget forsøge at vise, at denne Kritik, saaledes som den er lagt op, er forfejlet, og at de stadige Paastande om de voldsomme Udvidelser af Justitsministerens Myndighed efter dette Lovforslag ligefrem er positivt urigtige.

Selve Meddelelsen af Bevilling er som hidtil henlagt til Justitsministeren for Byernes Vedkommende og til vedkommende Amtmand for Landets Vedkommende. Der foreslaas i § 1 blot den Ændring, at Bevilling til Biografteater i bymæssige Bebyggelser paa Landet med over 5 000 Indbyggere fremtidig skal gives af Justitsministeren, ikke af Amtmanden. Denne Ændring er begrundet med, at Teatre i disse Bebyggelser, der hyppigt danner Forstæder til Købstæderne, er af samme Karakter og undergivet de samme Betingelser som Teatre i Købstæderne; af Hensyn til Ensartethed i den administrative Praxis bør Afgørelsen derfor henlægges til den samme Myndighed.

§ 2 giver Regler om, hvem der kan faa Bevilling, og her sker der efter Lovforslaget en virkelig Indskrænkning i Justitsministerens Myndighed, for saa vidt som der som Hovedregel ikke længer kan meddeles Foreninger, Selskaber eller Institutioner Bevilling, Tilfælde, hvor en Minister netop stærkt fristes til at bukke under for uved-